

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλις, ὀκτακόσα ὀγδοῇντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα—μόνο μιά φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα —κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς δὲν δέχομαι —γιατὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κί' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς—δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια —ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ —ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα—κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιά δεκάρα.
Κι' ὅς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει —εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

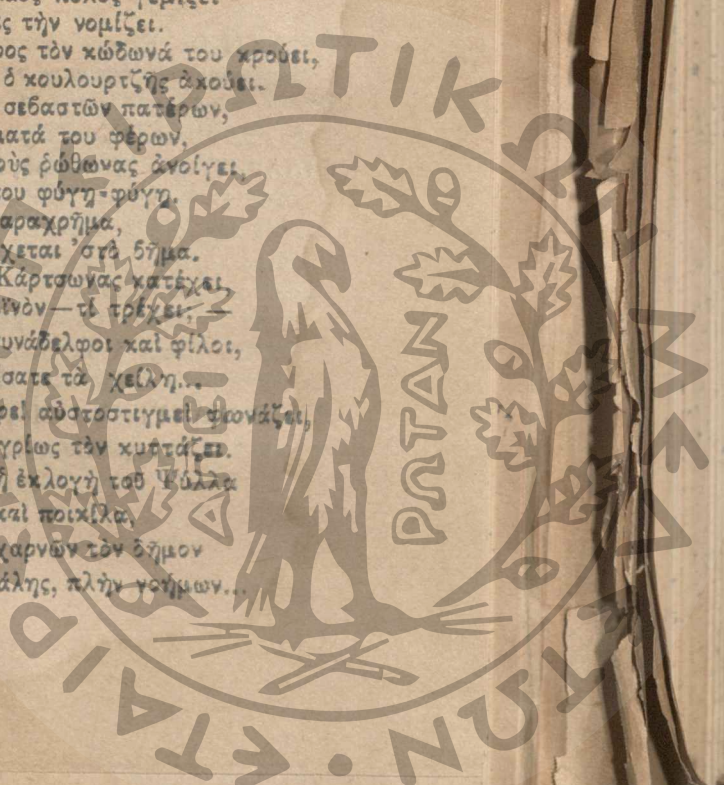
Δεκαπέντε Ἰουνίου, θολωμένη ἀτμοσφαῖρα,
καὶ τῆς ἀπορρίψεώς μου ἡ ἐπέτειος ἡμέρα.

Ποῦντος ἑβδομῆντα τρία,
κι' ὅλοι κάνουν μπάνια κρύα.

ΒΟΥΛΗ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ, ΠΛΗΝ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ.

Εἰς τὴν πλατεῖαν στέκονται τρεῖς λόχοι σκαπανέων,
καὶ τρεῖς ἐλπίων οὐλαμοὶ ἐπὶ τῶν προφυλαίων·
ὅτ' αὖθις τῆς Βουλῆς κόσμος πυκνὸς ὠθεῖται,
γῆσι τέκνα τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ λωποδύται.
Ἀέλιφια, μὴ σπρωχνόμεθα, κι' ὅλοι θὰ ὁρῶμε θεοί,
φωνάζει ἓνας ἐκλογεὺς ὅπου φοροῦσε φέσι,
ἀλλὰ τὴν φράσιν του αὐτὴν δὲν ἔφερεν εἰς πέρας,
κι' ἰδοὺ τὸ φέσι ἔξαφνα τὸ πέρνει ὁ ἄερας,
κι' ἐνφ' ἀνέβαινε ὡς κόκκινο μπαλόνι,
ἄλλος μὲ τρόπον κατὰ τι ἀμέσως τοῦ σουφρώνει.
Ἐν τούτοις καὶ ὁ Πρόεδρος τὸν κώδωνα σημαίνει,
ἔρατε πύλας· ἐκφωνεῖ, καὶ ὁ λαὸς ἄς μπαίῃ.
Καὶ ὅπως ὅταν ἐφοδος διὰ νυκτὸς τελεῖται,
καὶ ὁχυρὸν τι φρούριον ἐνδόξως ἐκπορθῆται,
τοιουτοτρόπως κι' ἡ πληθὺς ἐκείνη ἡ ἀγρία
ἀνῆλθε κι' ἐκυρίευσεν εὐθὺς τὰ θεωρεῖα,
ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐφοδὸν τὴν πρώτην πρώτην θέσι
ἀπροσδοκῆτως ἔλαβεν ἐκεῖνος μὲ τὸ φέσι!..
Ἐν τούτοις καὶ οἱ βουλευταὶ ἀγρίαν ὄψιν ἔχουν,
καὶ μ' αἰνοδογαίνουσαν σωρηδὸν καὶ ἄνω κάτω τρέχουν,
καὶ ἀπὸ τῶν κρυφομιλοῦν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ φωνάζουν,
καὶ κἀμουν σχήματα συχὰ καὶ ἀγριοκυττάζουν,

καὶ μὲς' στὴν τόση ταραχὴ καὶ στὴ μεγάλη φούρια
ἀκούεται γνωστὴ φωνὴ «ἔχω ζεστὰ κουλούρια»
συγχρόνως δὲ τὴν αἰθουσαν λαὸς πολὺς γεμίζει
καὶ ὡς ἔθνοσυνέλευσιν καθένας τὴν νομίζει.
Ἀλλ' ὅμως νά! κι' ὁ Πρόεδρος τὸν κώδωνα τοῦ κρούει,
καὶ τότε βουλευταὶ, λαὸς κι' ὁ κουλουρτζῆς ἀκούει.
Ἐν μέσῳ δὲ τῆς σιωπῆς τῶν σεβαστῶν πατέρων,
εἰς σκύλος ἔξω ἄσκοπα τὰ δῆμάτ' αὐτοῦ φέρων,
καὶ δῆθεν πῶς ἀφραίνεται τοὺς ῥόθυνας ἀνοίγει,
οὐρεῖ τὸ Κοινοβούλιον καὶ ὅπου φύγῃ-φύγῃ.
Τότε ἡ συνεδρίασις ἀρχίζει παραχρήμα,
καὶ πρῶτος ὁ Συνοδινὸς ἀνέρχεται στὴ δῆμα.
Τὸ προεδρεῖον τῆς Βουλῆς ὁ Κάρτωνας κατέχει
ὅστις συχνάκις ἐρωτᾷ τὸν πλαινὸν—τί τρέχει.
ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ.—Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι καὶ φίλοι,
τά ὧτά σας ἀνοίξατε καὶ κλείσατε τὰ χεῖλη..
ΡΟΚΟΣ.—Τὸν λόγον, Πρόεδρε! αὐτοστιγμὴ φωνάζει,
καὶ σταματᾷ τὸν ῥήτορα κι' ἀγρίως τὸν κυττάζει.
ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ.—Ὡς ἔλεγον, ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ψύλλα
παρουσιάζει ἄτοπα πολλὰ τε καὶ ποικίλα,
διότι, ὡς γνωρίζετε, ὅτων Ἀχαρνῶν τὸν δῆμον
τοῦ Ψύλλα ἓνας ὁπαδὸς μπακάλης, πλὴν γοήμων...

ΡΟΚΟΣ—Πώς τὸν κυρίαρχον ἀπακαλεῖς μπακάλη; θέλει νὰ τρέξῃ κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸ ἀναβάλλει, πλὴν τότε καὶ ὁ Πρόεδρος θυμώδης κουδουνίζει, κι' ἐκ νέου ὁ Συνοδὸν τὸν λόγον τοῦ ἀρχίζει. «Κι' ἔσαν τὴν κάλην, κύριοι, εἰς παντοπώλης κρύψῃ, μπορεῖ ποτὲ σφαιρίδιον ὁ ἐκλογεὺς νὰ εἶπῃ; καὶ τότε τ' ἀποτελεσμα ἄλλοιον δὲν θὰ ἦτο;»... Ἀπὸ τ' ἀκρατήρια ἀλλαλαγμοὶ καὶ ζήτω.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ—'Εν ὀνόματι Συντάγματος καὶ νόμου, μὴ φέρεσθε, παρακαλῶ, ὡς ἄνθρωποι τοῦ ἔθνους! Ὁ **ΡΟΚΟΣ**—Εἰς' ἀνάξιος στιγμήν νὰ προσδρεύῃ... κατὰδῃθι, φουστανελά καὶ ἄνθρωποι τῆς χλεύης. Ἀπὸ τὰ πάλκα μιὰ κραυγὴ «Νὴ τὸ ἀνακαλέσῃ.» Ὁχι, φωνάζει δυνατὰ ἐκεῖνος μετὰ τὸ φέσι.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ—Μὴν κραυγάζετε ἀπὸ τὰ θεωρεῖα, λιποθυμεῖ στὸ πλῆκος τῆς μιᾶς παχουλῆ κυρία.

Εἰς ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ—Παρακαλῶ διακοπὴ νὰ γίνῃ.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ—Θὰ μείνωμεν κι' ἄς γίνῃ, τι γίνῃ.

ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ—Τὸ ἔθνος μας δίδωκε μαῦρην τύχη... τοῦ δίνουν μιὰ καπελιά καὶ κανεὶ ἑτι βήχει.

ΡΟΚΟΣ—'Αν ὁ Κουκούλεζας λοιπὸν μᾶς κουκουλώσῃ, κάτω φωνάζουν μερικοὶ καὶ ζήτω ἄλλοι τόσοι.

Ο ΑΞΕΛΟΣ—Διακοπὴ νὰ γίνῃ ἐπ' ἄλγιον.

ΛΕΒΙΔΗΣ—Ναί, ἄς κηρυχθῇ τὸ θέμα κατεπίγειον.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ—Τὴν συζήτησιν ζητεῖ νὰ διακόψῃ.

ΡΟΚΟΣ—Σὲ ἀνεγνώρισα ἀπ' τὴν ἄγρια ὄψιν.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗΣ—Βρὲ παιδιὰ, μὴν ὀρίζεσθε ἀδίκως.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ—Σώπαίνε ποῦ νὰ σὲ φάῃ ὁ λύκος.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ—'Εξ' φρενῶν σημαίνει τὸ κουδοῦνι, ἀκούεται μιὰ φωνὴ «εἰσαι, μωρὲ, γουροῦνι.»

ΨΥΛΛΑΣ—Ὡς δικαζόμενος κι' ἐγὼ θὰ ὀμιλήσω, τὰ τῆς οἰκογενείας μου δὲν θὰ ἐξιστορήσω, εἶναι γνωστά, πασίγνωστα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν... ἀλλ' ὅμως ἤκουσα ἐδῶ με φρίκην κι' ἀπορίαν πῶς τοῦ μπακάλη ἡ ποδιά... **ΡΟΚΟΣ**—Ὁχι μπακάλης, μὴ τὸν κυρίαρχον λαὸν, Ψύλλα, καὶ σὺ προσβάλλῃς. Μπακάλη μὴ τὸν λέγετε, εἰπέτε παντοπώλη... ἀπὸ τ' ἀκρατήρια οὐρὰ φωνάζουν ὅλοι, φαίνεται κυματίζουσα λευκὴ μιὰ φουστανελά, καὶ πέφτουν εἰς τὴν αἰθουσαν δύο ψηλά καπέλα.

ΡΙΚΑΚΗΣ—Εἶναι, κύριοι, κατάστασις πραγμάτων ν' ἀφίνωμεν τὴν ἐρευναν σπουδαίων ζητημάτων καὶ νὰ παρεκτρέπώμεθα σ' αὐτὰς τὰς συζητήσεις;

Ο ΚΟΣΣΟΝΑΚΟΣ—Σύμφωνος εἶμαι κι' ἐγὼ ἐπίσης.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ—Πλὴν πρὸς Θεοῦ δι' ἐξελέγγεις μόνον τὸ στάδιον ἀνοίγομεν προσωπικῶν ἀγώνων. Ἄν εἰς τὸν δῆμον Ἀχαρνῶν ἐγένετο ἀπάτη...

ΡΟΚΟΣ—Μὴ διακόπτετε ποσῶς τὸν δημοκράτη. Χειροκροτήματα πολλὰ ἀπὸ τῶν θεωρεῶν, πλὴν καὶ ποδοκροτήματα μετὰ φωνῶν ἄγριων.

ΡΟΚΟΣ—Ποτὲ ὁ βασιλεὺς δὲν μᾶς ἐμπνέει τρόμον, πρωθυπουργὸν ἂν θέλετε, ἰδοὺ τὸν Οἰκονόμον...

Εἰς ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ—Μᾶς μπαίνει καὶ μετὰ τὸ παραπάνω.

Ο ΡΟΚΟΣ—Δημοκρατικὸς ὁμνῶ ν' ἀποθάνω.

Εἰς ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ—Πλὴν ἄφησε κι' ἡμᾶς ἐν τῇ... **ΡΟΚΟΣ**—Οἰκτῶς θὰ συντριβῇ ἡ κάθε μονομαχία, ὁ βασιλεὺς Γεώργιος θὰ συντριβῇ κι' ἐκεῖνος, κατόπιν ὁ διάδοχος, ὁ τρίτος Κωνσταντῖνος... **Οἱ ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ ΚΙ' Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ**—Νὰ τὸ ἀνακαλέσῃ, φωνάζει δυνατὰ ἐκεῖνος μετὰ τὸ φέσι.

Ο ΜΕΣΣΗΝΕΖΗΣ—Σύνταγμα, πατρίς, ἐλευθερία, ζητωκραυγαί κι' ἀλλαλαγμοὶ ἀπὸ τὰ θεωρεῖα.

ΡΟΚΟΣ—Μὴ διακόπτετε, διότι παραιτοῦμαι...

Ἀπὸ τ' ἀκρατήρια—Φώναζε, δὲν ἀκούμαι...

Ο ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ—'Αφού τοιαῦτα ἐκπορεύονται ἀπὸ τοὺς πάντας, κύριοι, βαναύσως ἐξεδιέξαι, φρονῶ πῶς πρέπει κι' ἡ βουλὴ ἠρωστῶμεν νὰ εἶπῃ καὶ ὡς ἀκαταλῆγιστον νὰ τὸν ἀποκηρύξῃ...

ΡΟΚΟΣ—Τὸν ἄνδρον εὐθὺς θὰ κατακερματίσῃ, τὸν πλάνουν δάκα ἀπ' ἐμπρός καὶ πέντε ἀπὸ πίσω.

Ζητεῖ κι' ὁ Ἀργυρόπουλος δὲ λίγο νὰ ὀρίσῃ, πλὴν σκέπτεται τὸ αἷμά του στὴν Κρήτη καὶ τὴν...

Ὁ Ῥόκος πάλιν ἐφορμᾷ ὡς τῆς τῆς Βεργίας...

ΡΟΖΟΥ—σὰς λέγω, κύριοι δὲν φταίει ὁ μπακάλης, ἀκούονται ἀλλαλαγμοὶ—νὰ τὸ ἀνακαλέσῃ—

ὀχι φωνάζει δυνατὰ ἐκεῖνος μετὰ τὸ φέσι,

ὁ πρόεδρος μανιωδῶς θρονιάζει τὸ κουδοῦνι,

—στήτε! ἀκούετ' ἡ φωνὴ τοῦ «χρονὸς οὐ γράσσεται»

ὁ Κοσσονάκος μονομιάς σηκώνει τὴν μηχανορραφία,

στὰ θεωρεῖα ἀντηχεῖ μιὰ θρονιερὴ κουμποῦρα

φωνάζουν τ' ἀποσπάσματα—ψύλακες γρηγορεῖτε

ἔρμου ἐνθὺς στὴν αἰθουσαν καμπόσοι λωποδύται

οἱ στενογράφοι ἐξαφνὰ εἰς τὸ φεγγίτ τοῦ βάθρου,

τὰ δ π λ α π ἄ λ ι ν ἄ δ ε τ ε, οἱ σκαπανεῖς φωνᾷ

ὁ Τσαρλαμπᾶς γουρουργισμὸν αἰσθάνεται σπουδαῖον,

πλὴν δὲν εὐρίσκει εὐκαιρίαν κανένα ἀναγκαῖον.

Ὁ Δελγηγιάννης σκέπτεται πόθεν καὶ ποῦ νὰ φύγῃ ἀλλ' αἰφνης ἡ ἐξώθυρα μετὰ πάταγον ἀνοίγει καὶ φαίνεται ὁ Σώμερβιλ μαζί με τὸν Μακρότην. Ζήτω φωνάζουν δυνατὰ καὶ γιόρχα τοῦ Πατριᾶ. Ὁ Ῥίτσος μέσα στὴ βοή τὸ βάθει στὴν τραπέζα, στὰ πάλκα δέρνουν μερικοὶ τὸν κύριον Σιγάλη, ἕνας ἀπ' τὸ μπαστουδι τοῦ μακροῦ τραβᾷ στήν ἀλλαλαγμοὶ ἀκούονται—τὸν ἐφαχὲ τὸν Ῥόκο!

Ὁ κύριος Χαρίλαος μένει στὴν ἴδια θέσι, ἐδρίσκειται μετὰ τὸν καυγᾶ κι' ὁ Κατσανχύνεται μέσ' στὴν αἰθουσαν ἀπόσπασμα εὐχώνων, προβάλλουν μερικοὶ σκιαὶ τῶν σεβαστῶν προγόνων, ἐν τέλει καὶ ὁ φρούραρχος εἰσέρχεται ἐιρήρην, καὶ τὸτ' ἀποκαθίσταται ἡ ἡσυχία πλήρης.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ—'Εννοήσατε, νομίζω, τί συμβαίνει; ἀλλ' ἐπειδὴ μοῦ φαίνεται ἡ ὥρα παρασμένῃ, εἰς τὰς ἐννέα αὖριον νὰ ξαναλθῇτε πάλιν, νὰ συζητήσωμεν γὰρ αὐτὸν τὸν αἵτιμα μπακάλην. Εἶπεν αὐτὰ, κι' οἱ βουλευταὶ τὸν ἤκουαν ἡσύχως, χωρὶς καὶ ὁ ἐλάχιστος νὰ παρεμβαλεῖ ἤχος.

Ἐν μέσῳ δὲ τῆς σιωπῆς τῶν σεβαστῶν πατέρων, ὁ ἄνω σκύλος ἀσκοπεῖ τὰ δῆμά του φέρων, καὶ δῆθεν πῶς ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐκλογεῖ ἀνοίγῃ, οὐρεῖ τὸ βουλευτήριον καὶ... ἐπου φύγῃ, φάτῃ...

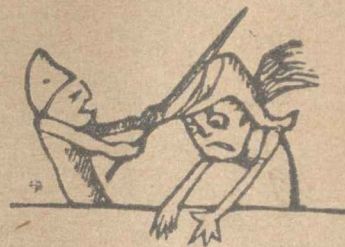
ἡ τὴν ἐπετείετς τῆς ἀπορριψῆς μου, ὡς δὲ ἔδειξαί τοι, μετὰ τῆς ἀφοσιώσεώς σου, τόνδε τὸν ἄνδριάντα ἀφιερῶ εἰς τὸν Σπανὲ Διδασκαχε μου, λατίν μου χρυσέ. Ὅλοι στὸν Δῆμον Ἀχαρνῶν μετὰ λαμπάδων καὶ φανῶν.

Εἰς Ἀχαρνὰς, εἰς Ἀχαρνὰς... Ὡς πούργετον εἶπεν, κι' ὁ Παπαμιχαλοπούλος καὶ ὁ Ζυγομαλάς... Εἰς Ἀχαρνὰς μετὰ φανῶν, σφραγῶν καὶ πυροδόλων, καὶ ἔργῳ ὁ Ἀνάργυρος, νὰ ζήσῃ κι' ἡ Εἰλλάς, Εἰς Ἀχαρνὰς, εἰς Ἀχαρνὰς... τὸ δῆμά σας ταχύ, στεφανωθῇτε με μурτιαῖς κι' ἡ σάλπιγξ ἄς ἤχη.

Εἰς τὸ Μενίδι τρέψετε, ἀσκήσια παιδιὰ, νὰ ἔργῃ ὁ Ἀνάργυρος, νὰ μὴν ἐδῇ ὁ Ψύλλας, ὀφθαλμοὶ ὡς σὺμβολον μπακάλικῃ ποδιά, καὶ τεχνέδες δίδετε εἰς σκύλους καὶ εἰς σκύλας, Εἰς Ἀχαρνὰς, εἰς Ἀχαρνὰς... τὸ δῆμά σας ταχύ, στεφανωθῇτε με μурτιαῖς καὶ ἡ σάλπιγξ ἄς ἤχη.

Με λόγους σαγηνεύετε καὶ θῆνα Μενιδιάντη, ὀποσθεῖτε χίλια δυὸ με κηδεύοντος υἱός, πῆτε πῶς κατηγγήσαμεν τὴν ἐλαιοδεκάτην, κι' ἀνοίξετε τὰ μάτια σας νὰ μὴ μᾶς φύγῃ ψῆφος, Εἰς Ἀχαρνὰς, εἰς Ἀχαρνὰς... τὸ δῆμά σας ταχύ, στεφανωθῇτε με μурτιαῖς κι' ἡ σάλπιγξ ἄς ἤχη.

Τῆς ἐκλογῆς χαμογελᾷ ἡ κρισμαὶ αὐγὴ... εἰς τὸ Μενίδι σπεύσατε, κοπάδια μᾶς παινῶντα, καὶ ἔσαν ὁ Ἀνάργυρος ἀντὶ τοῦ Ψύλλα ὀγῆ, θέσεις πολλὰς θὰ δώσωμεν καὶ δίχως τὰ προσόντα, Εἰς Ἀχαρνὰς, εἰς Ἀχαρνὰς... τὸ δῆμά σας ταχύ, στεφανωθῇτε με μурτιαῖς καὶ ἡ σάλπιγξ ἄς ἤχη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.— "Αν καὶ τὸν Ψύλλαν ἀγαπῶ κι' εἶμαι στενός του φίλος,
δεν ἤθελα 'στὸν κόρπον του νὰ εἶμαι οὔτε ψύλλος.
Εἶχαν δὲν εἶχαν, Περικλῆ, τοῦ 'φάγαν τὸ κεφάλι
μ' ἐκείνη τῇ φρικτῇ ποδιᾷ τοῦ φοβεροῦ μπακάλη,
καὶ τώρα φύλλους 'στ' ἄχυρα ὁ δυστυχὴς γυρεύει,
καὶ πάλι βασανίζεται γιὰ ψήφους κι' ἐξοδεύει.
'Οποῖον ἀκουσμά πικρόν! ὅποια καταδίκη!
μαρτύρησε ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸ βουλευτικόν,
καὶ τὸν καιρό του ἄδικα καὶ τὸν παρὰ του χάνει...
Τοιαῦτα, φίλε, οἱ ἐχθροὶ τραβοῦν τοῦ Δελιγιάννη.
'Ελύσσαξαν, βρὲ ἀδελφέ, μ' αὐτὰς τὰς ἀκυρώσεις,
μ' ἐκείνας τὰς ἐπιτροπὰς καὶ τὰς ἀναστατώσεις.
'Αν ἐρωτᾷς δὲ, Περικλῆ, καὶ περὶ τοῦ Πετράκη,
ἀπ' τῇ χαρᾷ του 'ξέβαφε τὸ μαθρό του μουστάκι,
καὶ ἡ ποδιαὶς του ἀναψαν καὶ ἄνω κάτω τρέχει,
πιστεύων ἐτι αἰγούρη τὴν ἐκλογὴ τὴν ἔχει,
καὶ πάλι ψήγονται ἀρνιά καὶ στήνονται παντίραις,
καὶ πάλι παίζουνε βιολιά, νταούλια καὶ φλογέρας.
Π.— Ἀμμέ ὁ πολυθέλητρος Δεβίδης πῶς σ' ἐφάνη;
Φ.— Τί νὰ σοῦ πῶ! 'στὰ θέλγητρα κανέναν δὲν τὸν φθάνει.
Κατὰ τοῦ Ψύλλα ἄγριος τρεῖς ὥραις ρητορεύει,
μὲ λύσαν τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐκλογῆς γυρεύει,
καὶ ὕστερα, βρὲ Περικλῆ, τὴν ψήφον του δὲν δίδει...
ἀυτὰ τὰ κάνει μοναχὰ τὸ τέκνον τοῦ Δεβίδη.
'Αλλ' ὡς πρὸς τὴν φιλίαν του μὲ κάποιον Γιαταράνα,
μὲ κάθε τζάκι πασιρικὸ καὶ κάθε μπαλαγάννα,
γι' αὐτὸ κακὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ 'πῇ κανένα στόμα,
διότι πολιτεύεται καὶ θέλει νάχη κόμμα,
καὶ οὕτω πῶς 'στὰς ἐκλογὰς τὴν θέσιν του δὲν χάνει,
τὴν πέρνει μὲ τοὺς φίλους του καὶ μὲ τὸ γιαταράνι.
Π.— Εἶναι ἀλήθεια πῶς ζητεῖ εἰς τὴν Βιβλιοθήκην
τὴν θέσιν τοῦ Φιλήμονος;
Φ.— Τὸ ἤκουσα μὲ φρίκην.
'Εκτὸς δὲ τούτου ἤκουσα ἐπιτροπὰς πῶς στέλλει
'στὸν κύριον Πρωθυπουργόν, καὶ ἀπαιτεῖ καὶ θέλει
συμφώνως πρὸς τὸ νόμιμον καὶ φιλικὸν καθήκον
νὰ διορίσῃ Πρόξενον τὸν κύριον Στεφίλον,
τὸν ἐτι πολυθέλητρον... καὶ ἂν αὐτὸ δὲν γίνῃ,
εὐθὺς τοὺς Ντελγιάννηδες διὰ παντός ἀφίνει.
Π.— Ἀμμέ ὁ Ἀργυρόπουλος ὁ ἄνδριος ἀλήθεια
πῶς θάβγῃ μὲ τὸν Χοῖδᾶ 'στὸ σέβειδον;
Φ.— Κολοκώθια!

- 'Ο Χοῖδᾶ, βρὲ Περικλῆ, τοὺς μάρτυράς του
'Αλλὰ ὁ Ἀργυρόπουλος νὰ κτυπηθῇ δὲν θέλει
καὶ προκαλεῖ τὸν Χοῖδᾶ νὰ ἔλθουν εἰς τὴν πόλιν
χωρὶς νὰ ἔχουν μάρτυρας, πιστόλια καὶ μαχαίρες,
καὶ τότε εἶναι βέβαιος πῶς ἅμα τὸν ἀρπάξῃ
εὐθὺς μὲ μιὰ τρικλοποδιᾷ 'στὴ γῆ θὰ τὸν πιάσῃ.
Π.— Ἐγὼ θαρρῶ τὸν Χοῖδᾶ πῶς τρέμει ὁ ἄνδριος.
Φ.— Ὅσο κι' ἂν ἦσαι, ἀδελφέ, ἀντάμης καὶ παύσης
δὲν εἰμπορεῖς καὶ τὴν ζωὴν μ' ἀφέλειαν νὰ πιάσῃς
καὶ μ' ἓναν τέτοιο σκοπευτὴ 'στὰ κουτουροῦνται.
Κι' ἐγὼ δσάκεις, Περικλῆ, ὁ 'Ρόκος μ' ἀκούει
μονομαχίαν ἔξαφνα φοβεροῦ μὴ ζητήσῃ,
κι' ἀλλάζω δέκα χρώματα εὐθὺς ἀπὸ τὸν κόκκινον
σταυροκοποῦμαι τρεῖς φορές καὶ πέρνω ἄλλο.
'Εοὺ τί λές, βρὲ Περικλῆ;
Π.— Κι' ἐγὼ τραβῶ τὴν ῥομφαία.
Φ.— Καὶ βέβαια, βρὲ μάτια μου, δὲν εἶν' αὐτὸ παῖδι.
Καὶ μήπως ἡμεῖς ἐκπύεται Γοδεφράδης
ποῦ τὴν ζωὴν των, κύριε, τὴν εἶχαν οὐδὲν παῖδι.
Πρέπει νὰ καταργήσωμεν καὶ τὴν μονομαχίαν
διὰ νὰ ζήσωμεν κι' ἐμεῖς οἱ δὲ μὲ ἡσυχίαν.
Π.— Καὶ ἂν σὲ 'δρίσουν, Φασουλῆ, 'στὸ δίκιο σου.
Φ.— Ἀμέσως θὰ προσποιηθῶ πῶς δὲν καταλαβαίνω.
Π.— Κι' ἂν σοῦ προσβάλλουν τὴν τιμὴν;
Φ.— Ἀκίνητος θὰ μένω.
Καὶ μόνον διὰ σιωπῆς τὴν ὕδριν θ' ἀποπλύνω.
Π.— Κι' ἂν σὲ ἀρχίσουν 'στῆς σβερχιαί;
Φ.— Ἐγὼ δὲν βγαίνω.
Π.— Κι' ἂν σοῦ τῆς βρέξουν 'στὰ καλά;
Φ.— Μετὰ χαρὰς τῆς βροχῆς.
Δὲν φθάνει ὅπου ἔχομεν τοσαύτας δυστυχίας,
νὰ 'ἀκούωμεν καὶ ἀπειλὰς διὰ μονομαχίας.
Π.— Καὶ τί φρονεῖς, βρὲ Φασουλῆ, περὶ βουλῆς;
Φ.— Πῶς πρέπει νὰ εἴσῃ ἡ βουλὴ καὶ κάποιος Περικλῆς
κι' ἅμα κανέναν γιὰ καυγᾶ τὴν ζωὴν του
νὰ τρέχῃ μὲ τὸ ξύλο του καὶ νὰ τὸν μπαλαρώσῃ
διότι ἄλλως, Περικλῆ, ὑπάρχει πιθανότης
πῶς καὶ οἱ δύο ἀρχιγαὶ θὰ παίζουν ξύλο πρὸς πρὸς
καὶ ἅνω κάτω θὰ γενῶν τὸν βουλευτὴν ἢ πρὸς πρὸς.
Π.— Λάβε λοιπὸν εὐρύ γι' αὐτοὺς λίγατε κλωτσιὰς καὶ...

τοῦ 'Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
Τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακτεῖον.

Καφενὲ τῶν «Εὐφρονοῦντων» — νύκτα, μέρα συζητοῦνται
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — παταγῆδες ἄλλους τρεῖς
ἢ οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδάρους.